

„Akár esztek, akár isztok, akár bármi mást tesztek,
ha pihenni térsz, ha felkeltek,
ha viseled a nap terhét és hevét,
ha elfáradtál, ha örvendezel,
és amikor viszed a szenvedés keresztjét,
Isten dicsősége vagy,
minden pillanat, az egész élet, ez a kicsiny morzsa,
téged megáldott az Irgalom Ura, a megváltó Jézus.
Önmagával áldott meg téged.
Itt áll íme, ebben a pusztában itt az ember földjén az Ő keresztje,
és ez a kereszt fölér az Égbe,
és fölemel téged az Isten színébe,
hogy dicsősége legyél az Istennek,
dicsősége most, és dicsősége mindörökre.”

Évközi 6. vasárnap

Lev 13,1-2.44-46
1Kor 10,31-11,1
Mk 1,40-45

Tegyetek mindent Isten dicsőségére!
Bármit tesztek, akár esztek, akár isztok, legyetek az Isten dicsősége.
Legyen az Isten dicsősége, ha fölkeltek,
és az Isten dicsősége, ha pihenni tértek.
Legyen az Isten dicsősége, ha fáradoztok,
és Isten dicsősége legyen, ha keresztek alatt roskadoztok.
Legyen az Isten dicsősége a szenvedéseitek.
Erre biztat, erre buzdít bennünket a mai Szentleckében az apostol.
Legyünk az Isten dicsősége, legyünk az Isten ragyogó fénye.
A Tökéletesnek, a Szentnek tündöklése legyen az ember,
az ember életének minden íze, minden mozdulat,
szívének minden dobbanása mind-mind méltó legyen,
hogy abban a Ragyogásban, az Örök Fényben, amely Istent övezi,
a Szentet, a Tökéleteset,
ebben a Fényben legyen sugár az emberélet?
Igen, erre buzdít az apostol.
De van reményed?
Fölmehet az ember az Isten hegyére?
Megállhat a Szentnek helyén?
A Megmérhetetlen, a Tökéletes, a Szent Isten fényeként - így él az ember,
így élhet, van erre remény?
Nemde bennünk is az apostolnak a szava fakad fel:
Ó én szerencsétlen, ó én ember!
És amikor az ószövetségi olvasmányt halljuk a mai vasárnapon,
nemde magunkra ismerünk a leprás képében.
Milyen visszataszító és milyen eltaszított!
Mennyire távol kell állnia mindenektől!
Nem mehet oda az Istent tisztelő nép körébe,
hanem a táboron kívül bolyong a magányos helyen.
Nem ilyen az ember?
Messze az Istentől, a Szenttől, a Tökéletestől,
beleroskadva önmaga porába, és a bűn sarába.
Akkor még van remény?
Ha megállsz hátul, a messziségben,
és fejedet sem mered fölemelni,
hanem csak a melledet verni, - van remény?
Igen, a remény ott van.
Az evangélium történetében odamegy ugyanez a leprás,
ugyanaz az ember odamehet az Irgalom Istenéhez,
és leborul Jézus lábainál.
És aki a mellét verve kiált: Ó, én szerencsétlen, ó én ember!
Ebben a reménytelenségben mégsem esik kétségbe,

hanem kiált tovább: Irgalmazz nekem!
És mert az Irgalom Istenéhez kiáltott,
azért tudja, hogy ebben a reménytelenségben olyan reménnyel teljes a szíve,
amely remény nem csalatkozik meg sohasem,
hiszen szeretett engem,
hiszen önmagát adta értem,
a bűneimben lévén neki ellenségéért.
Hiszen megesett az Ő szíve felettem.
Hiszen eljött, itt van,
itt van a táboron kívül,
az én magányos bolyongásom puszta helyén,
itt áll az Ő keresztje.
Az Irgalom Istene akarta, hogy megtisztítsa lelkemet.
Az Irgalom Istene odaadta az életét, a Szentet, a Hibátlant,
a valóban Dicsőségeset, a Törhetetlent,
a Tökéleteset adta oda értem,
és adta oda nekem,
reám adta az Ő ruháját,
az Ő méltóságát,
hogy Isten fia legyek, aki nem vagyok méltó, hogy ennek neveztessem,
de Ő rám adta a méltóságát, és kézen fogott.
Odavezet az Atya Trónjához, és nem szégyell megvallani engemet:
Ő az én testvérem - mondja az Ég minden angyala előtt és az Atya színében.
Ő a te dicsőséged Atyám.
Íme, megdicsőítettelek Téged,
íme hozom neked az én testvéreimet, az embereket,
ezt a nagy, megszámlálhatatlan sokaságot azért hoztam,
hogy a Te dicsőséged legyenek.
S hogy a Te dicsőséged lehessenek ezek,
a porszemek, e hamu mind,
azért én megszenteltem őket,
értük szenteltem önmagamat,
a Szentet odaadtam nekik,
a dicsőséget, a kegyelmet.
Íme nem kell szégyenkeznetek, nem kell kétségbeesned, ó ember,
és már nem kell, hogy csak hátul a messziségben állj meg lehorgasztott fővel.
Nem, már félelemtelen szívvel mehetsz,
már mehetsz az Atyához,
az Ő öröme vagy,
az Ő büszkesége,
dicsőség vagy,
az Isten dicsőséges ragyogásában fénylő a te lelked,
és minden cselekedetedet átitatja a kegyelem ragyogása.
Akár esztek, akár isztok, akár bármi mást tesztek,
ha pihenni térsz, ha felkeltek,
ha viseled a nap terhét és hevét,
ha elfáradtál, ha örvendezel,
és amikor viszed a szenvedés keresztjét,

Isten dicsősége vagy,
minden pillanat, az egész élet, ez a kicsiny morzsa,
téged megáldott az Irgalom Ura, a megváltó Jézus.
Önmagával áldott meg téged.
Itt áll íme, ebben a pusztában itt az ember földjén az Ő keresztje,
és ez a kereszt fölér az Égbe,
és fölemel téged az Isten színébe,
hogy dicsősége legyél az Istennek,
dicsősége most, és dicsősége mindörökre.
Ámen.

2021. február 14. Takács Gyula plébános atya